

D ů v o d y:

Jde o určení obecné hodnoty nemovitostí ke dni zcizení, totiž 11. května a 8. června 1923, a o rozhodnutí, kdo má platiti druhou polovici odhadních útrat. Rekursní soud odmítl určití obecnou hodnotu ku dni zcizení, a uložil útraty vzniklé odhadem k tomuto dni navrhovateli, poněvadž zcizovací cena 278.000 Kč byla uznána jednak úpadkovým, jednak poručenským soudem za přiměřenou a schválena, čímž prý jest soud provádějící odhad vázán. Rekursnímu soudu nelze přisvědčiti. Přehlíží, že jak vyměření dávky z přírůstku hodnoty, tak rozhodnutí podle §u 9 dávkového řádu, zda se má při stanovení přírůstku hodnoty vycházeti ze zcizovací ceny, či z obecné hodnoty nemovitosti v čase zcizení, jest vyhraženo samosprávným úřadům, a že úkolem soudu jest jenom, provéstí navrhovaný odhad. Jako může býti jenom stížností k nadřízeným samosprávným úřadům napadáno rozhodnutí vyměřujícího úřadu, že má býti za základ vyměření dávky vzata nikoliv skutečná trhová cena, nýbrž obecná hodnota nemovitosti, tak jest i návrh, by soud určil obecnou hodnotu odhadem, vnitřní věci samosprávných úřadů, jež nepodléhá soudnímu přezkumu. Návrhem jest soud tak dlouho vázán, dokud nebude odvolán. Dále nemohla rozhodnutí úpadkového a poručenského soudu podle zásad §u 411 c. s. ř. a §u 18 nesp. říz. nabýti proti navrhovateli právní moci a býti mu na újmu, neboť nebral na oněch řízeních účast. Konečně sluší rozeznávat mezi přiměřenou zcizovací (trhovou) cenou a obecnou hodnotou, poněvadž se mohou, ale nemusí rovnati. Jmenovitě mohla vedlejší ustanovení smlouvy, jakými byly podmínky, že kupitel zaplatí ze svého dávku z přírůstku hodnoty a že převezme knihovně váznoucí rentu v ceně 33.000 Kč, způsobiti, že se přiměřená trhová cena proti obecné hodnotě podstatně snížila. Zemský inspektorát stěžuje si proto právem, že byl návrh na určení obecné ceny v čase zcizení odmítnut. Usnesení rekursního soudu musilo býti zrušeno a jemu uloženo, by rozhodl o rekursu odpůrců do výše obecné ceny určené prvním soudem. Při tom nebude ovšem rekursní soud vázán posudkem znalců, nýbrž bude na něm, by podle §u 272 c. ř. s., jenž mocí §u 272 nesp. říz. platí i pro odhady nesporného řízení, a podle §u 30 odh. řádu z 25. července 1897, čís. 175 ř. zák. obecnou cenu sám stanovil, přihlížeje pečlivě ke všem výsledkům jednání, tedy také ke skutečně docílené trhové ceně. Výrok o polovici odhadních útrat, připadajících na určení obecné ceny ke dni zcizení, bude podle §u 17 dávkového řádu záviseti od jejího poměru ke zcizovací hodnotě, kterou odpůrci přiznali zemskému inspektorátu.

Čís. 7006.

Do usnesení sborového soudu druhé stolice jako soudu rekursního, jímž byla zamítnuta námitka věcné nepřislušnosti dovolaného soudu první stolice jako soudu obecného, jest dovolací rekurs nepřipustným.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1927, R I 335/27.)

Proti žalobě zadané na zemském civilním soudě v Praze namítl žalovaný věcnou nepříslušnost tohoto soudu, maje za to, že jest příslušným obchodní soud v Praze. Soud první stolice námitce věcné nepříslušnosti vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepříslušnosti.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody:

Podle §u 45 j. n. nelze napadati rozhodnutí sborového soudu o jeho předmětné příslušnosti z důvodu, že k projednání sporu jest příslušným jiný (na př. kausální) sborový soud. Jestliže o příslušnosti sborového soudu rozhodl soud druhé stolice, platí, co bylo uvedeno, i o tomto rozhodnutí soudu druhé stolice, neboť rozhodnutí toto nastupuje pouze na místo usnesení sborového soudu první stolice, nahrazuje jeho výrok, k němuž by bylo došlo, kdyby byl soud první stolice nazíral na věc správně. Napadeným usnesením rekursního soudu byla zamítnuta námitka věcné nepříslušnosti sborového soudu první stolice, jako soudu obecného a byl tím tento soud uznán příslušným k projednání sporu. Není tudíž rozhodnutí toto odporovatelným, dovolací rekurs do tohoto usnesení jest nepřipustným a bylo jej odmítnouti (§ 526 c. ř. s.), když se tak nestalo již soudem první stolice (§ 523 c. ř. s.). Tak stálá judikatura Nejvyššího soudu (na př. rozh. čís. 282, 2641, 2806, 3145 a 5056 sb. n. s.). Pokud rekurenti poukazují k odůvodnění opačného právního náhledu na rozhodnutí čís. 3374 a čís. 5055 sb. n. s., jest jim připomenouti, že v prvním případě byl uznán přípustným dovolací rekurs do usnesení sborového soudu první stolice jako soudu rekursního, jímž byla odmítnuta žaloba pro věcnou nepříslušnost dovolaného soudu okresního, kde tedy nerozhodl sborový soud první stolice jako soud procesní o své věcné příslušnosti, nýbrž rozhodl jako soud rekursní, přezkoumávaje rozhodnutí okresního soudu o tom, že pro spor není příslušným okresní soud; v druhém případě šlo o dovolací rekurs do usnesení sborového soudu druhé stolice jako rekursního soudu, jímž byla zamítnuta námitka příslušnosti rozhodčího soudu a vyslovena příslušnost dovolaného sborového soudu první stolice, kde tedy usnesení rekursního soudu nebylo napadeno proto, že pro právní věc jest odůvodněna příslušnost některého jiného sborového soudu nebo některého soudu okresního, nýbrž proto, že má býti příslušným rozhodčí soud. V obou těchto případech nepřicházel tedy předpis §u 45 první odstavec j. n. vůbec v úvahu.

Čís. 7007.

Okresní zřízení a cestáři.

Předpis §u 24 zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 17 sb. z. a n. na rok 1920 nebyl ani změněn ani dotčen ustanovením §u 15 (4) zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n. o úsporných opatřeních ve veřejné správě.

Pro účely zákona čís. 286/1924 pozbyl dočasně platnosti také předpis §u 10 zákona čís. 17/1920 o tom, že úrvale ustanovený zřízenec